

1

Fourwinds
Iunie 1898

Un impuls dat de lumina lunii apărute de peste dealuri m-a obligat să-mi continui călătoria pe jos. Stând în gară, sub razele lunii ce păreau ca argintul topit, m-am gândit că o noapte ca asta e un dar prea frumos pentru a fi ignorat în spatele perdelelor trase și al ușilor închise. Trebuie trăită intens, cu toate simțurile, trebuie inhalată, absorbită.

Stabilisem cu noul meu angajator, domnul Farrow, să trimită o caleașcă în întâmpinarea mea, dar nu am ajuns la timp. Trenul meu plecase din Londra cu întârziere și pierdusem legătura; probabil caleașca nu mă mai aștepta până a doua zi. Iar la această oră nu se găsea nici un mijloc de transport. Mai întâi, m-am gândit să petrec noaptea într-o tavernă de prin zonă și să-mi continui drumul a doua zi dimineață, dar apoi mi-a venit ideea să merg pe jos. L-am rugat pe impiegatul gării să-mi țină geamantanul până dimineață, i-am spus că destinația mea era Fourwinds și i-am dat adresa.

– Mergeți cam un kilometru și jumătate în sus în direcția asta, la deal, apoi cotiți la stânga pe un drum îngust, pe lângă un pâlț de copaci, care vă va duce direct la porți.

Părea să se simtă deranjat de rugămintea de a-mi ține geamantanul și a început cu ostilitate să-l târâie spre casa de bilete.

– O să trimit după el mâine-dimineață, i-am zis.

A acceptat fără vreun comentariu moneda pe care i-am dat-o pentru deranj. Am pus pe umăr micul pachet în care aveam strictul necesar și am pornit imediat la drum, trecând pe lângă un han în fața căruia nu era nici o trăsură și am ieșit din Staverton în direcția pe care mi-o arătase.

Pe măsură ce sunetele de la han și luminile casei impiegatului gării se îndepărtau, mi-am dat seama cât de singur și de neînsemnat eram sub acest cer vast și înstelat. Venind din suburbia londoneză Sydenham, unde locuisem toată viața, nu simțisem decât rareori așa un sentiment de izolare ca acum, o liniște atât de apăsătoare. Și totuși, după ce m-am obișnuit cu tăcerea din împrejurimi, mi-am dat seama că în jurul meu nu era chiar liniște: picioarele mele păseau pe drumul pietruit, auzeam strigătul unei bufnițe, țipătul vreunei creaturi nevăzute pe câmp, foșnetul vag al firelor de iarbă. Eram pe drumul principal, ce cotea peste coama dealului ce îmi părea coasta unui animal preistoric, cufundat în somn. Lumina lunii era atât de puternică încât îmi proiecta umbra pe drum, ca un însoțitor tăcut; am descoperit că nu eram chiar singur și-am simțit o bucurie copilărească văzând cum umbra mea mă imita pas cu pas. Vedeam foarte clar în față drumul ce cotea și distingeam pâlcul de copaci, negru precum cerneala, unde direcția se schimba.

De acolo, cărarea cotea abrupt spre stânga. Albă precum creta și dezgolită, se unduia larg, urcând pe coama unei coline; pietrele nisipoase îmi scrâșneau sub tălpi. Fourwinds, casa unde urma să lucrez, era situată, se pare, într-un loc foarte izolat, deoarece nu vedeam nici o casă, nici o lampă prietenoasă la fereastra vreunei ferme, nici o dără de fum de la gospodăria umilă a vreunui păstor. Pe acel drum mi-am dat seama că treceam într-o altă etapă a vieții mele: cu fiecare pas făcut pe cărare, eram tot mai departe de Londra, de mama și sora mea, de școala de arte plastice și de prietenii mei de acolo; fiecare pas mă ducea mai aproape de acea casă și de familia care locuia acolo, despre care știam foarte puține lucruri.

Ajuns în punctul cel mai înalt al cărării, am privit în jur și am văzut că drumul cobora înspre pădurea deasă și întunecoasă. Impiegatul

– Vântul de Vest! mi-a repetat. Trebuie găsit... prins și păstrat!

Mi-am dat seama că biata domnișoară era probabil bolnavă de nervi ori suferea de crize sau de halucinații – scăpase, poate, de la vreun azil. Altfel de ce ar fi umblat o fată atât de tânără singură noaptea, atât de departe de orice așezare având asemenea idei?

Când am închis în cele din urmă poarta, m-am gândit că era mai bine să-i dau apă la moară.

– Tare mi-e teamă că n-aș ști unde să caut, i-am răspuns.

S-a uitat repede în jur, apoi m-a privit din nou.

– Dar cine sunteți? m-a chestionat aproape nepoliticos.

– Mă numesc Samuel Godwin și mă duc la Fourwinds, unde locuiește un anume domn Ernest Farrow.

– A, la Fourwinds! a repetat ea, ca un om frapat de o coincidență uimitoare, deși eram, cel mai probabil, chiar pe respectiva proprietate.

Câteva clipe s-a holbat la mine, dar apoi, brusc, comportamentul ei s-a schimbat. S-a dat puțin înapoi, făcând un efort să respire mai calm; s-a îndreptat de spate, părând să crească în înălțime și a devenit, practic, altă persoană.

– Atunci înseamnă că dumneavoastră sunteți noul meu profesor.

Mi-a întins mâna și a strâns-o pe a mea la fel de formal ca și cum eram prezentați la o recepție.

– Sunt încântată să vă cunosc. Eu sunt Marianne Farrow, una din cele două eleve ale dumneavoastră. Haideți să vă conduc în casă, să vi-i prezint pe sora și pe tatăl meu.

2

Un deranj

Deși îi eram devotată domnului Farrow, trebuia să recunosc că avea unele obiceiuri de-a dreptul exasperante. Printre acestea, era supărător în special obiceiul lui de a nu-i anunța pe ceilalți din casă unele lucruri de un real interes. Era tipic pentru el să nu se gândească să ne anunțe că avea să ni se alătore un profesor de pictură de la Londra decât cu două zile înainte de sosirea tânărului.

M-a chemat în biroul său și, după cum îi era obiceiul, a continuat să scrie, aplecat asupra biroului, fără ca măcar să se uite la mine. Întrucât eram obișnuită cu acest stil, am așteptat răbdătoare. Întârzierea mi-a permis să studiez detaliile înfățișării sale: îmbrăcămintea sa aleasă meticolos, părul cârlionțat închis la culoare, fruntea încrunțată de concentrare și degetele puternice care strângeau stiloul. Scrisul apăsător, elegant, imprimat de peniță era o parte a caracterului său.

După câteva momente, și-a ridicat privirea.

– A, da, zise, aruncându-mi o privire cât se poate de scurtă, apoi s-a întors la hârtiile de pe birou, pe care a început să le aranjeze în dosare și să le pună pe rafturi.

– Urmează să aducem pe cineva în casa noastră, Charlotte. Trebuie pregătite un dormitor și toate lucrurile necesare. Un anume

domn Samuel Godwin urmează să locuiască aici pentru a o instrui pe Juliana în desen și pictură și pentru a realiza niște proiecte pe care le am eu în minte. E un tânăr artist, educat la școala de Arte Plastice Slade și am cele mai bune așteptări de la el. O să ajungă luni după-amiază. Te rog, spune-i doamnei Reynolds să pregătească toate cele necesare.

În mod evident, nu mai avea să-mi dea nici o informație și se aștepta ca eu să nu am vreo părere. Adresându-mi un zâmbet și dând din cap, a deschis o scrisoare și a scos un sunet de nemulțumire apropo de lucrurile pe care le citea acolo, apoi, când am tușit subtil ca să-i atrag atenția, a părut surprins că mai eram încă în cameră și sprâncenele i se ridicară a nedumerire.

– Cât timp va sta domnul Godwin aici? am întrebat.

– A, l-am angajat pentru o perioadă nedeterminată de timp, mi-a răspuns.

– Lecțiile de pictură vor avea loc zilnic. Juliana are nevoie să fie distrată și vom aprecia cu toții schimbarea de companie.

– Și lui Marianne îi place să deseneze și să picteze, i-am reamintit.

– Da, bineînțeles. Păi, poate să participe și ea la lecții.

– Domnișoarele știu că vine domnul Godwin?

– Nu, nu am apucat să le zic, mi-a răspuns, luând un plic dintr-un sertar al biroului și scriind o adresă pe el cu mișcări rapide de stilou. O să le spun la cină. Dacă preferi să le spui tu mai devreme, ești bine-venită.

Pentru că nu mai avea nevoie de mine, am închis ușa în urma mea și am rămas un moment pe palier înainte să cobor spre camera de zi. Ar putea părea surprinzător să admit că prima mea reacție a fost una de nemulțumire; viața noastră la Fourwinds era una netulburată, domnul Farrow fiind deseori plecat de acasă și cu prea puțini vizitatori care să ne tulbure liniștea. Era de așteptat ca venirea unui tânăr din Londra să ne producă interes și să ne dea speranțe. Cum era normal, când le-am dat vestea pupilelor mele, Marianne a fost foarte entuziasmată.

– Un artist! a exclamat de mai multe ori, ca și cum oaspetele ar fi fost mai degrabă un zeu decât un simplu om.

– E faimos? Crezi că e arătos? Cum ți-l imaginezi, Charlotte? Eu cred că trebuie să aibă un păr bogat, de culoare închisă și ochi îndrăzneți, strălucitori. Ce părere o să aibă despre noi? Și vine din Londra! Mi-e teamă că o să-i părem cam plictisitori. Tu nu crezi că o să-i părem plictisitori, Juley?

Juliana nu a spus prea multe, iar eu chiar mai puține. Intenția domnului Farrow prin acest aranjament mi se părea de neînțeles. Putea să angajeze fără dificultate un profesor care să vină la conac după-amiiezile, cât de des considera el că e cazul; nu părea necesar ca artistul să vină să locuiască la noi. Dar generozitatea îl caracteriza pe domnul Farrow, era stilul lui ca, odată ce își pusese ceva în minte, să nu facă economii pentru a-l pune în aplicare. Fiicele sale erau totul pentru el și, ca de obicei, gândul acesta m-a făcut să simt un val de căldură în corp, înțepat de invidie. Așa sunt eu; aceste împunsături de gelozie sunt prețul fericirii mele în acest loc și, chiar dacă nu e o fericire completă, mai aproape de fericire decât atât n-am fost niciodată.

Echilibrul meu, pentru care am muncit din greu, avea probabil să fie tulburat de apariția unui străin. Viața m-a învățat să îmi păstrez propriile secrete și să le respect pe ale celorlalți. Având puțini cunoscuți, îi prețuiesc pe cei în care pot avea încredere, iar aceștia sunt foarte puțini la număr și locuiesc între zidurile Fourwinds-ului. Nu eram prea entuziasmată să primesc un nou-venit în micul nostru cerc.

Însă, după o anumită perioadă de reflecție, mi-am dat seama că acum aș putea găsi mai ușor înțelegere. Cineva în situația mea poate fi destul de izolat într-o familie; nefiind nici un membru al familiei, nici unul dintre servitori, poziția ocupată e una intermediară. Domnul Godwin s-ar găsi în aceeași situație. Mi-am permis să îmi imaginez că eu și el ne vom putea plimba prin grădină împreună sau vom putea purta discuții liniștite în salon după ce fetele se vor fi retras să doarmă.

Genul ăsta de frivolitate nu-mi stătea în fire, mai ales că experiența mi-a demonstrat că speranțele exagerate sunt adesea zădărnice; așa că m-am gândit că domnul Godwin ar putea să fie dezagreabil, arogant sau șters, să aibă un râs enervant, o respirație puturoasă sau un aer pompos, plin de sine. Dar am fost surprinsă în mod plăcut când a intrat în vestibulul conacului. Era noaptea târziu, atât de târziu încât crezusem că nu o să ajungă până a doua zi.

Domnul Farrow se retrăsese în camera lui, iar eu umblam prin casă căutând-o pe Marianne, care îmi scăpase din ochi în timp ce citeam. Nu auzisem nici un zgomot de copite și nici huruit de roți, așa că am fost surprinsă când ușa de la intrare s-a deschis, lăsându-i să intre pe Marianne și pe un tânăr oarecum contrariat. Marianne se înroșise și părea agitată și mi-am dat imediat seama că avusese iarăși un acces de rătăcire. Era vina mea; și totuși, cum aș fi putut preveni asemenea evadări fără să o urmăresc pe biata fată tot timpul ori fără să o țin închisă în casă?

– Charlotte, mi-a zis, venind entuziasmată către mine. Acesta este domnul Godwin – l-am găsit afară. A făcut o plimbare tare lungă, tocmai de la Staverton!

Nou-venitul rămăsese lângă ușă cu pălăria în mână. Ca majoritatea vizitatorilor care veneau la Fourwinds, deși nu erau prea mulți, se uita în jur, surprins de cât de înalt și de spațios era vestibulul, întrucât probabil se așteptase la un conac provincial, ceea ce cu siguranță nu este.

– Bună seara, domnule Godwin, am spus, întinzându-i mâna. Bine ați venit la Fourwinds! Numele meu este Charlotte Agnew. Sunt însoțitoarea domnișoarelor Farrow și guvernanta lui Marianne. Ce lucru regretabil că a trebuit să mergeți pe jos! Probabil sunteți foarte obosit.

Am dat mâna în timp ce îi spuneam aceste lucruri. Avea o mână caldă, cu o strângere fermă. Era un tânăr înalt, solid, dar nu masiv, cu păr lucios, castaniu, dat pe spate de pe fruntea bine proporționată. Ochii îi erau de un albastru-gri, avea nasul drept și gura plină de hotărâre; când mi-a răspuns, vocea sa era gravă și frumos articulată.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Agnew, mi-a răspuns. Nu, nu sunt deloc obosit. Am preferat să merg pe jos în această seară minunată. Dar regret că am deranjat toată casa așa de târziu.

Deși, fără îndoială, nu era figura exotică pe care și-o imaginase Marianne, Samuel Godwin avea un chip plăcut și un comportament adecvat. Deși Juliana încă nu-l cunoscuse, am văzut că făcuse deja o impresie bună asupra surorii ei mai mici. L-am întrebat de bagaje, am chemat-o pe doamna Reynolds să-i servească cina și am rugat-o să o cheme pe Juliana din camera ei, iar Marianne îl privea atentă, ochii ei rămânând fascinați pe chipul lui, apoi întorcându-se către mine.

Da, mi-am zis, e încântată de el, creatură mică s-au cunoscut abia acum cinci sau zece minute.

Domnul Godwin mi-a explicat în amănunțime urma căroro venirea sa fusese întârziată și și l-am asigurat că nu avea nici o importanță și că ajunsesse cu bine. Cu Marianne după noi, l-am dus la el, care era situată la etajul doi, în aripa estică a grădini și spre lac. Apoi ne-am întors în sufragerie. Reynolds pregătise o masă cu friptură rece. După ce i-am turnat un pahar de vin și încă un pahar de apă, am așezat cu el la masă.

– Marianne, i-am zis întrucât părea să vrea să se întoarcă, nu a coborât încă. Nu vrei să te duci să-i zici lui Godwin?

A încuviințat și a plecat.

– Nu cred că am văzut vreodată o casă mai frumoasă decât am remarcat domnul Godwin. S-a uitat în jurul casei, de piatră a șemineului, la fereastra cu alcov, la scaunul lungi și grele, ce ajungeau până la podea și la tabloul de lemn fin al scaunului de lângă el.

– Toate lucrurile sunt alese cu atâta grijă și gust om cu gusturi alese. Asta mi-a fost clar de când am fost în Londra.

– Fără îndoială, am răspuns.

– Dumnealui nu este acasă în această seară.

– Ba da, dar s-a retras deja la culcare. Nu-l văd decât în apărerea până mâine. Vă rog, începeți, i-am zis, încercând să scap de farfuria din fața lui.

Domnul Godwin și-a luat cuțitul și furculița.

– Domnișoară Agnew, a început oarecum surprins să vă spun că atunci când am cunoscut-o pe doamna Farrow mă refer la domnișoara Farrow cea tânără – cea mai mare. Am găsit-o oarecum departe de casă, rădăcinile și țipând neajutorată. Am crezut mai întâi că era cumva amenințată... Tăcu brusc. Dar văd că nu vă surprind.

– Vă mulțumesc pentru grijă, domnule Godwin, i-am răspuns. E frumos din partea dumneavoastră că mi-ați împărtășit aceste lucruri. După cum știți, domnul Farrow v-a angajat în principal să o învățați pe fiica lui mai mare, Juliana. Juliana are un caracter foarte diferit de acela al surorii sale; o să vedeți că e liniștită și ascultătoare. Marianne, pe de altă parte, este oarecum agitată, după cum ați putut vedea.

– Agitată, da!

– Asta e doar o etapă, o să-i treacă. Dar nu trebuie să vă faceți griji inutil. Nu a fost mereu așa; pare să fie doar o indispoziție adolescentină. Are o imaginație hiperactivă, asta e tot.

– Asta e tot, domnișoară Agnew? Ce poate fi mai de temut decât excesul de imaginație? Când e mai dificil să ajuți pe cineva decât atunci când este pierdut în mrejele temerilor, ale fricii? Minte poate produce terori care să eclipseze orice lucru existent în lumea reală. Nu se poate face nimic pentru a o ajuta?

– Există un medic care o consultă regulat, i-am răspuns oarecum tăios. Primește cea mai bună îngrijire posibilă. Aceasta este responsabilitatea mea; dumneavoastră vă revin desenul și pictura. Aici, la Fourwinds, unde toată lumea îi cunoaște ciudățeniile, nu e nici un pericol de a-și face rău.

– Și totuși, trece prin asemenea chinuri. Biata fată!

Am văzut licăriri de milă în ochii săi gri.

– E păcat, am continuat, că ați cunoscut-o în această stare de extremă agitație. Altminteri e o fată foarte agreabilă, chiar fermecătoare.

Totuși, domnul Godwin nu luase nici o înghițitură.

– Nu pot să nu mă gândesc că domnul Farrow ar fi putut să mă avertizeze în legătură cu asta când am avut întrevederea aceea la Londra, observă el, având în vedere că domnișoara Farrow urmează să îmi fie elevă. Nu mi-a zis nimic despre asta.

– Bănuiesc că nu a dorit să vă alarmeze inutil. În condițiile actuale, Marianne este puțin surescitată. Cel mai probabil, de acum încolo va fi ea însăși și veți avea de-a face doar cu tânăra plăcută, atentă, care tocmai a ieșit. Vă rog, începeți să mâncați!

A început să mănânce; mai întâi politicos, rezervat, probabil jenat că era singur la masă, dar apoi cu repeziciune, plin de apreciere.

– Ce ați vrut să spuneți, domnișoară Agnew, m-a întrebat după câteva îmbucături, când v-ați referit acum câteva clipe la condițiile actuale?

– Am vrut să spun, evident, sosirea dumneavoastră, i-am zis. Suntem o casă izolată aici, domnule Godwin. Primim puțini vizitatori. Surorile își petrec majoritatea timpului împreună sau cu mine. Întâlnesc rareori bărbați, mai ales tineri. Juliana, o să vedeți, este o tânără matură și sensibilă, dar Marianne este foarte diferită. Este o fată impresionabilă, imaginația ei a fost hrănită cu povești și cu romane, îi place să se afunde în visare. Nu ar fi surprinzător dacă, fiind în compania unui tânăr prezentabil, s-ar comporta, să zicem, nepotrivit. Vedeți, eu o cunosc bine. Trebuie să avem încredere în dumneavoastră, domnule Godwin, că vă veți menține în limitele bunei-cuviințe.

M-a înțeles imediat. Fața i s-a înroșit puternic și s-a uitat la mine consternat, părând să fie gata să spună ceva, dar păstrând totuși tăcerea. Mi-am zis că nu este mult mai matur decât un copil. Apoi, s-a petrecut ceva și mai surprinzător: chipul meu, parcă din simpatie pentru stânjeneala lui, s-a înroșit puternic. Evitându-i privirea, m-am preocupat cu îndepărtarea unei pete imagine de pe paharul meu de vin. Nu prea roșesc de obicei; sunt mândră de faptul că sunt mereu discretă, detașată, angajatul impecabil, sunt aproape invizibilă atunci când doresc asta. Dar în acest moment eram departe de a fi invizibilă cu fața aprinsă ca o făclie.

– Domnișoară Agnew, aveți cuvântul meu că... a început să zică, dar a fost întrerupt de deschiderea ușii.

Marianne dăduse buzna, urmată de Juliana.

– Uite-l, aici e, Juley! a spus Marianne, aproape împingându-și sora spre noi.

Stăpânindu-mi emoțiile, am făcut prezentările. Juliana, foarte sfoasă, palidă, era lividă și fără viață comparativ cu vivacitatea surorii sale. A schițat doar un zâmbet scurt când a dat mâna cu domnul Godwin și l-a întrebat dacă își găsea camera satisfăcătoare. El, din câte mi-am dat seama, era intrigat de contrastul dintre cele două surori. După cum mi-a spus doamna Reynolds și după cum confirmă fotografia din biroul domnului Farrow, Juliana îi seamănă